

Vergeven, een cadeau van God.

Centraal in de Bijbel staat vergeven. Wat vinden we dat moeilijk! Als ons onrecht is aangedaan schreeuwt alles in ons om recht en vergelding. En dan krijgen we vanuit de Bijbel ook nog eens de opdracht om te vergeven. Het lijkt onmenselijk. Vraagt God te veel van ons?

Herkent u zich in een van de volgende uitspraken?

- Ik kan hem niet vergeven, de pijn is te groot.
- Ik kan haar wel vergeven, maar het komt toch niet goed tussen ons.
- Ik kan hem pas vergeven als hij zijn excuses aanbiedt.
- Iedereen zegt dat ik moet vergeven, maar ik kan het niet!
- Zij moet maar voelen wat zij heeft aangericht.

Onze gevoelens zijn waarheid.

Bij vergeven is het goed om onderscheid te maken tussen onze wil en ons gevoel. Ons gevoel zegt meestal nee tegen vergeven. De pijn is te groot. Woede, angst, verdriet, schaamte, schuld en wanhoop vechten om voorrang te krijgen. En het is goed en helend om deze gevoelens bij ons zelf te erkennen en toe te laten. Deze gevoelens mogen ervan onszelf vaak niet zijn omdat we bang zijn voor de gevolgen. Mogelijk hebben we ervaren dat woede niet geaccepteerd werd en daardoor voelden we ons afgewezen. Of we hebben ervaren dat als gevolg van de woede er klappen volgden. Woede en de gevolgen van de woede zijn in onze gedachten aan elkaar verbonden. Als er woede komt volgen er altijd klappen. We mogen echter gaan ontdekken dat het gevoel losgekoppeld mag worden van de gevolgen. Woede is een goed gevoel omdat het tevoorschijn komt als er onrecht wordt gedaan. Woede betekent adrenaline en actie. Jezus kon ook woedend worden! Het is dus goed om al onze gevoelens te erkennen want deze zijn waarheid. Hiermee ontdekken we dat vergeven in ieder geval niet betekent dat we onze gevoelens niet mogen hebben. We hoeven niet onze woede, angst, verdriet, pijn, wanhoop, schuld en schaamte te verstoppen en net te doen alsof deze niet aanwezig zijn.

Hoe God vergeeft.

God heeft ons alle schuld vergeven door Zijn zoon Jezus Christus de vergelding te laten dragen aan het kruis. De straf is voldaan, onvoorwaardelijk. Nadat de schuld was vereffend bleek het weer mogelijk te gaan leven. Jezus is niet dood gebleven. Hij heeft de dood overwonnen en het leven weer ontvangen. De dood is omgewisseld voor leven. Voor ons is dat het begin om te kunnen gaan vergeven. Als wij voor onszelf hebben mogen ontdekken dat wij geen schuld meer hebben, dat God ons alles vergeven heeft, dat het genade van God is dat wij leven en blijven leven in eeuwigheid, dan is dat het startpunt voor ons om te leren vergeven. Vergeven is hiermee een leerproces geworden. Of zoals Teo van der Weele het verwoordt: *We staan ingeschreven bij de school van vergeving. Voorlopig mogen we spelen op het schoolplein totdat we besluiten naar binnen te gaan.*

Door te gaan begrijpen en ervaren wat vergeving voor onszelf inhoudt zijn we in staat om ook anderen te vergeven. Als we gaan begrijpen dat God zorgdraagt voor vergelding dan hoeven we zelf niet meer op zoek naar wraak. God is geduldig en behandelt ons met respect. Hij geeft ons de tijd om te leren vergeven.

Ons besluit.

Daar valt het woord dan toch: besluit. Er wordt een besluit genomen. Dat betekent dat onze wil wordt ingeschakeld. Het gaat inderdaad om onze wil. Niet om de wil van andere mensen. Te vaak gebeurt het dat mensen in onze omgeving (dominee, ouderling, ouders, familie, gemeenteleden, etc.) vertellen dat we maar moeten vergeven. Dit is ontegenzeggelijk goed bedoeld, maar de enige die het besluit kan nemen om te gaan vergeven ben jijzelf.

Vergeven is iets persoonlijks tussen jou en God. Andere mensen spelen hierbij geen beslissende rol. Zelfs de dader niet. Vergeven betekent niet dat de dader geen schuld meer heeft. Vergeven betekent niet dat wordt goed gepraat wat de dader gedaan heeft. Vergeving is niet hetzelfde als verzoening. Mogelijk is verzoening een volgende stap na de vergeving. Soms is verzoening niet meer mogelijk, bijvoorbeeld als de dader is overleden. Dan blijft het toch nog steeds mogelijk om te vergeven.

Onze gevoelens gaan lang niet altijd mee met ons besluit om te (willen) vergeven. Onze emoties komen daartegen zelfs in opstand. Maar als het besluit genomen is openbaart zich het wonder. Onze wrok zal verdwijnen. Daarvoor in de plaats ervaren we steeds meer vrede, genade, rust en vrijheid en wordt het mogelijk de pijn te dragen. We zijn niet meer gebonden aan de dader. De onrechtmatige daden zijn niet verdwenen, maar de gevolgen daarvan houden ons niet meer vast. De vereffening ligt in de handen van God. Uw genade is mij genoeg. Dan blijkt vergeven een cadeau van God te zijn voor slachtoffers. Aan ons de keus: kiezen we voor vergelding met daarmee samenhangend de verbittering en gebondenheid of kiezen we voor vergeving met daarbij genade en vrijheid?

Als we kiezen voor vergeving zijn we in staat om de ontvangen liefde en genade ook door te gaan geven aan anderen.

Vergeven...

- is niet hetzelfde als vergeten
- is niet hetzelfde als verzoenen
- is niet goed praten wat er gebeurd is
- is niet de schuld van de dader ontkennen
- is niet het ontkennen van je gevoelens
- is een proces en kost tijd
- start bij het aannemen van Jezus Christus
- is iets persoonlijks tussen jou en God
- is niet op basis van een gevoel
- is een wilsbesluit (Joh. 20: 20-23)
- is hetzelfde als weggeven en loslaten
- is de vereffening van de schuld aan God overlaten (Deut. 32: 35,36)
- is zonder voorwaarden
- is het recht op zeggenschap over je eigen leven in eigen handen nemen
- stopt verbittering en gebondenheid
- leidt tot vrede, rust en vrijheid (Jes. 53: 5,6)
- is een cadeau van God

Bid om de wil tot vergeven. Zegen de wil tot vergeven.